

1. Necessitas enim moriendi est defectus in naturam humanam ex peccato proveniens. Christus autem merito suae passionis naturae defectus reparavit, qui in ipsum ex peccato provenerunt: ut enim dicit Apostolus Rom. v. 15. *non sicut delictum, ita et donum. Si enim unius delicto multi mortui sunt: multo magis gratia Dei, et donum in gratia unius hominis Jesu Christi in plures abundavit.* Ex quo habetur quod efficacius est meritum Christi ad tollendum mortem, quam peccatum Adae ad inducendum. Illi igitur qui per meritum Christi resurgent a morte liberati, mortem ulterius non patientur.

2. Praeterea: Illud quod est in perpetuum duraturum, non est destructum. Si igitur homines resurgentes adhuc iterum morientur, ut sic mors in perpetuum dureret, nullo modo mors per mortem Christi destructa est. Est autem destructa nunc quidem in causa, quod Dominus per Osee praedixerat dicens: *Ero mors tua, o mors: Osee xlii. 14.* ultimo autem destruetur in actu, secundum illud: (1) *Novissime inimica destruetur mors: I. Corinth. xv. 26.* Est igitur secundum fidem Ecclesiae hoc tenendum, quod resurgentes non iterum morientur.

3. Adhuc. Effectus similatur suae causae. Resurrectio autem Christi causa est futurae resurrectionis, ut cap. lxxix. dictum est: sic autem resurrexit Christus ut non ulterius moreretur, secundum illum Roman. vi. 9. *Christus resurgens ex mortuis, jam non moritur.* Homines igitur sic resurgent ut ulterius non moriantur.

4. Amplius. Si homines resurgentes iterum moriantur, aut (2) ab illa morte iterato resurgent aut non. Si non resurgent, remanebunt perpetuo animae separatae: quod est inconveniens, ut supra dictum est; ad quod evitandum ponuntur post resurgere. Vel si post secundam mortem non resurgant, nulla erit causa quare post primam resurgent. Si autem post secundam mortem iterato resurgent, aut resurgent iterum morituri, aut non. Si non iterum morituri, eadem ratione hoc erit ponendum & in prima resurrectione; si vero iterum morituri, procedet in infinitum alternatio mortis & vitae in eodem subjecto: quod videtur inconveniens. Oportet enim quod intentio Dei suscitantis ad aliquid determinatum feratur. Ipsa autem mortis, & vitae alternatio successiva, est quasi quaedam transmutatio, quae finis esse non potest: est enim contra rationem motus quod sit finis, quum omnis motus in aliud tendat.

5. Praeterea. Intentio inferioris naturae in agendo ad perpetuitatem fertur. Omnis enim naturae inferioris actio ad generationem ordinatur, cujus quidem finis est ut conservetur esse perpetuum speciei; unde natura non intendit hoc individuum sicut ultimum finem, sed speciei conservationem in ipso: & hoc habet natura, in quantum agit in virtute Dei, quae est prima radix perpetuitatis: unde etiam finis generationis esse ponitur a Philosopho II. de generatione text. com. lxx. ut generata participant esse divinum secundum perpetuitatem. Multo igitur magis actio ipsius Dei ad aliquid perpetuum tendit. Resurrectio autem non ordinatur ad perpetuitatem speciei, haec enim per generationem poterat conservari. Oportet igitur quod ordinetur ad perpetuitatem individui. Non autem secundum animam tantum, hoc enim jam anima habebat ante resurrectionem. Ergo secundum compositum. Homo igitur resurgens perpetuo vivet.

(1) Vulgata Novissima. (2) Al, iterum ab illa &c.

6. Adhuc. Anima, & corpus diverso ordine comparari videntur secundum primam hominis generationem, & resurrectionem ejusdem. Nam secundum generationem primam creatio animae sequitur generationem corporis: praeparata enim materia corporali per virtutem decisi seminis, Deus animam creando infundit: in resurrectione autem corpus animae praexistenti coaptabitur. Prima autem vita quam homo per generationem adipiscitur, sequitur conditionem corruptibilis corporis, in hoc quod per mortem privatur vita. Vita igitur quam homo resurgendo adipiscitur, erit perpetua secundum conditionem incorruptibilis animae.

7. Item. Si in infinitum succedant sibi in eodem, vita, & mors, ipsa alternatio vitae, & mortis habebit speciem circulationis cujusdam. Omnis autem circulatio in rebus generabilibus, & corruptibilibus a prima circulatione incorruptibilium corporum causatur: nam prima circulatio in motu locali invenitur, & secundum ejus similitudinem ad motus alios derivatur. Causabitur igitur alternatio mortis, & vitae a corpore caelesti: quod esse non potest, quia reparatio corporis mortui ad vitam facultatem actionis naturae excedit. Non igitur est ponenda hujusmodi alternatio mortis, & vitae, nec per consequens quod resurgentia corpora moriantur.

8. Amplius. Quaecumque succedunt sibi in eodem subjecto, habent determinatam mensuram suae durationis secundum tempus. Omnia autem hujusmodi, subjecta sunt motui caeli, quem tempus consequitur: anima autem separata, non est subjecta motui caeli, quia excedit totam naturam corporalem. Alternatio igitur separationis ejus, & unionis ad corpus, non subjacet motui caeli. Non igitur est talis circulatio in alternatione mortis, & vitae, qualis sequitur, si resurgentes iterum moriantur. Resurgent igitur de caetero non morituri.

Hinc est quod dicitur Isa. xxv. 8. *Praecipitavit Dominus mortem in sempiternum: & Apoc. xxi. 24. Mors ultra non erit.*

Per hoc autem excluditur error quorundam antiquorum Gentilium qui credebant eadem temporum, temporaliumque rerum volumina repeti: verbi gratia, sicut in isto saeculo Plato Philosophus in urbe Atheniensi, & in eadem schola, quae Academica dicta est, discipulos docuit; ita per innumerabilia retro saecula multis quidem prolixis intervallis, sed tamen certis & idem Plato, & eadem schola, & eadem discipuli repetiti, & per innumerabilia demum saecula repetendi sunt, ut Augustinus introducit in XII. de civ. Dei. Ad quod, ut ipse ibidem dicit, quidam referre volunt illud quod dicitur Eccl. i. 9. *Quid est quod fuit? Ipsum quod futurum est. Quid est quod factum est? Ipsum quod faciendum est. Nihil sub Sole novum, nec valet quisquam dicere: Ecce hoc recens est, jam enim praecessit in saeculis quae fuerunt ante nos.* Quod quidem non sic intelligendum est quod eadem numero per generationes varias repetantur, sed similia specie, ut Augustinus ibidem solvit: & Aristoteles in fine de generatione hoc ipsum docuit contra praedictam sectam loquens.

CA-

CAPUT LXXXIII.

Quod in resurrectione non erit usus ciborum, & venerorum.

EX praemissis autem ostenditur quod apud homines resurgentes non erit venerorum, & ciborum usus.

Remota enim vita corruptibili, necesse est removeri ea quae corruptibili vitae deserviunt. Manifestum est autem quod ciborum usus corruptibili vitae deservit: ad hoc enim cibos assumimus ut corruptio quae posset accidere ex consumptione naturalis humiditatis, evitetur. Est etiam in praesenti ciborum usus necessarius ad augmentum, quod post resurrectionem in hominibus non erit, quia homines in debita quantitate resurgent, ut ex dictis cap. lxxxii. patet. Similiter commixtio maris & foeminae corruptibili vitae deservit: ordinatur enim ad generationem, per quam quod perpetuo conservari non potest secundum individuum, in specie conservatur. Ostensum est autem cap. praec. quod resurgentium vita incorruptibilis erit. Non igitur in resurgentibus erit ciborum, neque venerorum usus.

2. Adhuc. Vita resurgentium non minus ordinata erit quam praesens vita, sed magis: quia ad illam homo perveniet solo Deo agente; hanc autem consequitur cooperante natura. Sed in hac vita ciborum usus ordinatur ad aliquem finem: ad hoc enim cibos assumitur ut per digestionem convertatur in corpus. Si igitur tunc erit ciborum usus, oportebit quod ad hoc sit quod convertatur in corpus. Cum ergo a corpore nihil resolvatur, eo quod corpus erit incorruptibile, oportebit dicere, quod totum quod convertitur ex alimento, transeat in augmentum. Resurget autem homo indebita quantitate, ut supra cap. lxxxii. dictum est. Ergo perveniet ad immoderatam quantitatem: immoderata est enim quantitas quae debet quantitate excedit.

3. Amplius. Homo resurgens in perpetuum vivet. Aut igitur semper cibo utetur, aut non semper, sed per aliquod determinatum tempus. Si autem semper cibo utetur, cum cibo in corpus conversus sit, a quo nihil resolvitur, necesse est quod augmentum faciat secundum aliquam dimensionem. Oportebit ergo dicere, quod corpus hominis resurgens in infinitum augeatur: quod esse non potest, quia augmentum est motus naturalis; intentio autem virtutis naturalis moventis nunquam est ad infinitum, sed semper est ad aliquid certum: quia, ut dicitur in II. de Anima text. com. xli. *Omnium natura constantium terminus est magnitudinis, & augmenti.* Si autem non semper cibo utetur homo resurgens, semper autem vivet; erit aliquod tempus dare in quo cibo non utetur: quare hoc a principio faciendum est. Non igitur homo resurgens cibo utetur. Si autem non utetur cibo, sequitur quod neque venerorum usum habebit, ad quem requiritur decisio seminis. A corpore autem resurgentis semen decidi non poterit neque ex substantia ejus: tum quia hoc est contra rationem seminis, esset enim semen in corruptum, & a natura recedens, & sic non posset esse naturalis actionis principium, ut patet per Philosophum in Lib. de generatione animalium I. c. xlviii. tum etiam quia a substantia illorum corporum incorruptibilium existentium nihil solvi poterit: nec etiam semen esse poterit superfluum alimenti, si resurgentes cibis non utuntur, ut ostensum

est. Non igitur in resurgentibus erit venerorum usus.

4. Item. Venerorum usus ad generationem ordinatur. Si igitur post resurrectionem erit venerorum usus, nisi sit frustra, sequitur quod tunc etiam erit hominum generatio, sicut & nunc. Multi igitur homines erunt post resurrectionem qui ante resurrectionem non fuerunt. Frustra igitur tantum differretur resurrectio mortuorum, ut omnes simul vitam accipiant qui eandem habent naturam.

5. Amplius. Si post resurrectionem erit hominum generatio; aut igitur illi qui generabuntur, iterum corruptentur; aut incorruptibiles erunt, & immortales. Si autem erunt incorruptibiles, & immortales, multa inconvenientia sequuntur. Primo quidem quia oportebit ponere, quod illi homines sine peccato nascantur originali, cum necessitas moriendi sit poena consequens peccatum originale: quod est contra Apostolum dicentem Rom. v. 12. *quod per unum hominem peccatum in omnes homines pertransiit, & per peccatum mors.* Deinde sequitur quod non omnes indigeant redemptione, quae est a Christo, si aliqui sine peccato originali, & necessitate moriendi nascantur; & sic Christus non erit omnium hominum caput; quod est contra sententiam Apostoli dicentis I. Cor. xv. 22. *quod sicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Christo omnes vivificabuntur.* Sequitur etiam & aliud inconveniens, ut quorum est similis generatio, non sit similis generationis terminus. Homines enim per generationem, quae est ex semine, nunc quidem consequuntur corruptibilem vitam, tunc autem immortalem. Si autem homines qui tunc nascuntur, corruptibiles erunt, & morientur; si iterato non resurgunt, sequetur quod eorum animae perpetuo remanebunt a corporibus separatae: quod est inconveniens, cum sint ejusdem speciei cum animabus hominum resurgentium. Si autem & ipsi resurgunt, debuit eorum resurrectio ab aliis expectari, ut simul omnibus qui unam naturam participant, beneficium conferatur resurrectionis, quod ad naturae reparationem pertinet, ut ex dictis cap. lxxxii. patet. Et praeterea non videtur esse aliqua ratio quare aliqui expectentur ad resurgendum, si non omnes expectantur.

6. Adhuc. Si homines resurgentes veneris utentur, & generabunt, aut hoc erit semper, aut non semper. Si semper, sequetur quod multiplicatio hominum erit in infinitum. Intentio autem naturae generantis post resurrectionem non poterit esse ad alium finem quam ad multiplicationem hominum: non enim erit ad conservationem speciei per generationem, cum homines incorruptibiliter sint victuri. Sequitur igitur quod intentio naturae generantis sit ad infinitum; quod est impossibile. Si vero non semper generabunt, sed ad aliquod determinatum tempus, post illud igitur tempus non generabunt: quare & a principio hoc eis attribuendum est ut veneris non utantur, nec generent.

Si quis autem dicat, quod in resurgentibus erit usus ciborum, & venerorum non propter conservationem, vel augmentum corporis, neque conservationem speciei, vel multiplicationem hominum, sed propter solam delectationem, quae in his actibus existit, ne aliqua delectatio hominibus in ultima remuneratione desit: patet quidem multipliciter haec inconvenienter dici.

1. Primo quidem quia vita resurgentium ordinatior erit quam vita nostra, ut supra dictum est. In hac autem vita inordinatum, & vitiosum est, si quis

cibus, & veneris utatur (1) propter solam delectationem, & non propter necessitatem sustentandi corporis, vel proli educandæ. Et hoc rationabiliter: nam delectationes quæ sunt in præmissis actionibus, non sunt fines actionum; sed magis è converso: natura enim ad hoc ordinavit delectationes in istis actibus, ne animalia propter laborem ab istis actibus necessariis naturæ desisterent; quod contingeret, nisi delectatione provocarentur. Est ergo ordo præposterus, & indecens, si operationes propter solas delectationes exerceantur. Nullo igitur modo hoc in resurgentibus erit, quorum vita ordinatissima ponitur.

2. Adhuc. Vita resurgentium (2) ad consequendam perfectam beatitudinem ordinatur. Perfecta autem beatitudo & felicitas hominis non consistit in delectationibus corporalibus; quæ sunt delectationes ciborum, & venerorum, ut in III. Lib. cap. xxvii. ostensum est. Non igitur oportet ponere in vita resurgentium huiusmodi delectationes esse.

3. Amplius. Actus virtutum ordinantur ad beatitudinem sicut ad finem. Si igitur in statu futuræ beatitudinis essent delectationes ciborum, & venerorum quasi ad beatitudinem pertinentes, sequeretur quod in intentione eorum qui virtuosa agunt, essent aliquæ delectationes prædictæ; quod rationem temperantiæ excludit: est enim contra temperantiæ rationem ut aliquis à delectationibus nunc absteineat ut postmodum eis frui magis possit. Redderetur igitur omnis castitas impudica, & omnis abstinentia gulosa. Si vero prædictæ delectationes erunt, non tamen quasi ad beatitudinem pertinentes, ut oporteat eas esse intentas ab his qui virtuosa agunt; hoc esse non potest: quia omne quod est, vel est propter alterum, vel propter se ipsum. Prædictæ autem delectationes non erunt propter alterum: non enim erunt propter actiones ordinatas ad finem naturæ, ut jam ostensum est. Relinquitur igitur quod erunt propter se ipsas. Omne autem quod est huiusmodi, vel est beatitudo, vel pars beatitudinis. Oportet igitur, si delectationes prædictæ in vita resurgentium erunt, quod ad beatitudinem eorum pertineant; quod esse non potest, ut ostensum est. Nullo igitur modo huiusmodi delectationes erunt in futura vita.

4. Præterea. Ridiculum videretur delectationes quærere corporales, in quibus nobiscum animalia bruta communicant, ubi expectantur delectationes altissimæ, in quibus cum Angelis communicamus, quæ erunt in Dei visione; quæ nobis, & Angelis erit communis, ut III. Lib. cap. lvi. ostensum est. Nisi forte quis dicere velit, beatitudinem Angelorum esse imperfectam, quia desunt eis delectationes brutorum; quod est omnino absurdum.

Hinc est quod Dominus dicit Matth. xxii. 30. quod in resurrectione neque nubent, neque nubentur, sed erunt sicut Angeli Dei.

Per hoc autem excluditur error Judæorum, & Saracenorum, qui ponunt quod in resurrectione homines cibus, & veneris utentur, sicut & nunc. Quos etiam quidam Christiani hæretici sunt secuti, qui ponentes regnum Christi futurum in terris terrenum per mille annos, in ipso spatio temporis dicunt, eos qui tunc resurrexerint, immoderatissime carnalibus epulis vacaturos, in quibus sit cibus tantus, aut potus, ut non solum nullam modestiam teneant, sed modum quoque ipsius credulitatis excedant. Nullo

autem modo ista possunt nisi à carnalibus credi. Hi autem qui spirituales sunt, istos ista credentes Chilistas appellant græco vocabulo, quod verbum è verbo exprimentes, nos possumus Millenarios nuncupare, ut Augustinus dicit XX. de civitate Dei.

Sunt autem quædam quæ hæc opinioni suffragari videntur. Et primo quidem quia Adam ante peccatum vitam habuit immortalem; & tamen cibus, & veneris uti potuit in illo statu, quum ante peccatum illi sit dictum Gen. 1. 28. Crescite, & multiplicamini: & iterum ibid. 11. 16. De omni ligno (3) quod est in paradyso, comedes.

Deinde ipse Christus post resurrectionem legitur comedisse, & bibisse: dicitur enim Luc. ult. 43. quod quum manducasset coram discipulis, sumens reliquias dedit eis: & Actuum x. 40. dicit Petrus: Hunc, scilicet Jesum, Deus suscitavit tertia die, & dedit eum manifestum fieri, non omni populo, sed testibus præordinatis à Deo; nobis, qui manducavimus, & bibimus cum illo postquam resurrexit à mortuis.

Sunt etiam quædam auctoritates quæ ciborum usum in huiusmodi statu hominibus repromittere videntur. Dicitur enim Isa. xxv. 6. Faciet Dominus exercituum omnibus populis in monte hoc convivium pinguium medullarum, vindemiæ desecatæ: & quod intelligatur quantum ad statum resurgentium, patet ex hoc quod postea subditur: Præcipitabit mortem in sempiternum, & auferet Dominus Deus omnem lacrymam ab omni facie. Dicitur etiam Isa. lxxv. 13. Ecce servi mei comedent, & vos esurietis; ecce servi mei bibent, & vos sitiatis: & quod hoc referendum sit ad statum futuræ vite, patet ex eo quod postea subditur: Ecce ego creabo caelum novum, & terram novam.

Dominus etiam dicit Matth. xxvi. 29. Non bibam amodo de hoc genere vitis usque in diem illum, quum illud bibam vobiscum novum in regno Patris mei: & Lucæ xxii. 29. dicit: Ego dispono vobis, sicut disposui mihi Pater meus regnum, ut edatis, & bibatis super mensam meam in regno meo: & Apoc. etiam xxii. 2. dicitur, quod ex utraque parte fluminis, quod erit in civitate beatorum, erit lignum vite, afferens fructus duodecim: & xx. 4. dicitur: Vidi... animas decollatorum propter testamentum Jesu, & vixerunt, & regnaverunt cum Christo mille annis: ceteri mortuorum non vixerunt donec consummarentur mille anni. Ex quibus omnibus prædictorum hæreticorum opinio confirmari videntur. Hæc autem non difficile est solvere.

Quod enim primo objicitur de Adam, efficaciam non habere. Adam enim perfectionem quamdam habuit personalem, nondum tamen erat natura humana totaliter perfecta, nondum multiplicato humano genere. Institutus ergo fuit Adam in tali perfectione quæ competeat principio totius humani generis; & ideo oportuit quod generaret ad multiplicationem humani generis, & per consequens quod cibus uteretur. Sed perfectio resurgentium erit, natura humana totaliter ad suam perfectionem perveniente, numero electorum jam completo; & ideo generatio locum non habebit, nec alimentum usus: propter quod & alia erit immortalitas, & incorruptio resurgentium; & alia quæ fuit in Adam. Resurgentes enim sic immortales erunt, & incorruptibiles, ut mori non possint, nec ex eorum corporibus aliquid resolvit; Adam autem sic fuit immortalis, ut posset non mori, si non peccaret, & posset mori, si peccaret; &

(1) Ita exemplum anno 1589. Venetiis editum apud heredem Hieronymi Scoti. Al. veneris utatur propter necessitatem &c. intermediis omissis. (2) Al. ad conservandam. (3) Vulgata: Ex omni ligno paradyssi comedet.

ejus immortalitas sic conservari poterat, non quod nihil resolveretur ab ejus corpore, sed ut contra resolutionem humiditatis naturalis ei subveniri posset per ciborum assumptionem, ne ad corruptionem corpus ejus perveniret.

De Christo autem dicendum est, quod post resurrectionem comedit, non propter necessitatem, sed ad demonstrandam suæ resurrectionis veritatem: unde cibus ille non fuit conversus in carnem; sed resolutus in præjacentem materiam. Hæc autem causa comedendi non erit in resurrectione communi.

Auctoritates vero, quæ ciborum usum post resurrectionem repromittere videntur, spiritualiter intelligendæ sunt. Propone enim nobis divina Scriptura intelligibilia sub similitudine sensibilibus, ut animus noster ex his quæ novit, discat incognita amare: & secundum hunc modum delectatio quæ est in contemplatione sapientiæ, & assumptio veritatis intelligibilis in intellectum nostrum, per usum ciborum in sacra Scriptura consuevit designari, secundum illud Prov. ix. 2. quod de Sapientia dicitur: Misit vinum, & proposuit mensam suam. & insipientibus locuta est: Venite, comedite panem meum, & bibite vinum quod miscui vobis; & Eccli. xv. 3. dicitur: Cibabit illum Dominus pane vite, & intellectus, & aqua sapientiæ salutaris potabit illum. De ipsa etiam Sapientia dicitur Prov. i. 18. Lignum vite est his qui apprehenderit eam: & qui tenuerit eam, beatus. Non igitur prædictæ auctoritates cogunt dicere, quod resurgentes cibus utantur.

Hoc tamen quod propositum est de verbis Domini, quæ habentur Matth. xxvi. potest & aliter intelligi, ut referatur ad hoc quod ipse cum discipulis post resurrectionem comedit, & bibit novum quidem vinum, idest novo modo, scilicet non propter necessitatem, sed propter resurrectionis demonstrationem; & dicit, in regno Patris mei, quia in resurrectione Christi regnum immortalitatis demonstrari inceperit.

Quod vero in Apocalypsi dicitur de mille annis, & prima resurrectione Martyrum, intelligendum est quod prima resurrectio est animarum, prout à peccatis resurgunt, secundum illud Apostoli Ephes. v. 14. Exurge à mortuis, & illuminabit te Christus. Per mille autem annos intelligitur totum tempus Ecclesiæ, in quo Martyres regnant cum Christo, & alii Sancti, tam in presenti Ecclesia, quæ regnum Dei dicitur, quam etiam in cælesti patria quantum ad animas: millenarius enim numerus perfectionem significat, quia est numerus cubicus, idest, figura solida; & radix ejus est denarius, qui solet etiam perfectionem signare. Sic ergo manifestum fit quod resurgentes non vacabunt cibus, & potibus, neque veneris actibus.

Ex quo ultimo haberi potest, quod omnes occupationes activæ vitæ cessabunt, quæ ordinari videntur ad usum ciborum, & venerorum, & ad alia quæ sunt necessaria corruptibili vitæ. Sola ergo occupatio contemplativa vitæ in resurgentibus remanebit: propter quod Lucæ x. 43. dicitur de Maria contemplante, quod optimam partem elegit, quæ non auferetur ab ea. Inde est etiam quod dicitur Job cap. vi. 9. Qui descenderit ad inferos, non ascendet, nec revertetur ultra in domum suam, neque cognoscat eum amplius locus ejus: in quibus verbis talem resurrectionem Job negat, qualem quidam posuerunt, dicentes, quod post resurrectionem homo redibit ad simi-

les occupationes quas nunc habet, ut scilicet ædificet domos, & alia huiusmodi exerceat officia.

Quod corpora resurgentia erunt ejusdem naturæ sicut prius.

Ocasione autem præmissorum quidam circa conditiones resurgentium erraverunt. Quia enim corpus ex contrariis compositum videtur ex necessitate corrumpi, fuerunt aliqui qui dixerunt homines resurgentes huiusmodi corpora ex contrariis composita non habere: quorum aliqui posuerunt, corpora nostra non in natura corporali resurgere, sed transmutari in spiritum; mori ex eo quod Apostolus dicit I. Corint. xv. 44. Seminatur corpus animale, surget spirituale. Alii vero ex eodem verbo sunt moti, ut dicerent, quod corpora nostra in resurrectione erunt subtilia, & aeris, & ventis similia. Nam & spiritus aer dicitur, ut sic spiritualia aerea intelligantur. Alii vero dixerunt, quod in resurrectione animæ resument corpora non quidem terrena, sed cælestia; occasione non accipientes ex eo quod Apostolus dicit I. Cor. xv. 40. de resurrectione loquens: Sunt corpora cælestia, & corpora terrena. Quibus omnibus suffragari videtur quod Apostolus ibid. 50. dicit, quod caro, & sanguis regnum Dei (1) non possidebunt. Et sic videtur quod corpora resurgentium non habebunt carnem, & sanguinem, & per consequens nec aliquos humores. Sed hæc opinio error manifeste apparet.

Nostra enim resurrectio conformis erit resurrectioni Christi, secundum illud Apostoli Philipp. 11. 21. Resormabit corpus humilitatis nostræ figuratum corpori claritatis suæ. Christus autem post resurrectionem habuit corpus palpabile, ex carnibus, & ossibus consistens; quia, ut dicitur Luc. ult. 39. post resurrectionem discipulis dixit: Palpate, & videte quia spiritus carnis, & ossa non habet, sicut me videtis habere. Ergo & alii homines resurgentes corpora palpabilia habebunt ex carnibus, & ossibus composita.

Adhuc. Anima unitur corpori sicut forma materiæ. Omnis autem forma habet determinatam materiam: oportet enim esse proportionem actus, & potentiæ. Cum igitur anima sit eadem secundum speciem, videtur quod habeat eandem materiam secundum speciem. Erit ergo idem corpus secundum speciem post resurrectionem, & ante; & sic oportet quod sit consistens ex carnibus, & ossibus, & aliis huiusmodi partibus.

Amplius. Cum in diffinitione rerum naturalium, quæ significat essentiam speciei, ponatur materia, necessarium est quod variata materia secundum speciem, varietur species rei naturalis. Homo autem res naturalis est. Si igitur post resurrectionem non habebit corpus consistens ex carnibus, & ossibus, & huiusmodi partibus, sicut nunc habet, non erit qui resurget, ejusdem speciei; sed diceret homo tantum æquivocè.

Item. Magis distat ab anima unius hominis, corpus alterius speciei quam corpus humanum alterius hominis. Sed anima non potest iterato uniri corpori alterius hominis, ut in secundo Lib. c. lxxxiii. ostensum est. Multo igitur minus poterit in resurrectione uniri corpori alterius speciei.

Præterea. Ad hoc quod homo idem numero

(1) V ulgata possidere non possunt.